

LBRIS

We know
books

CRISTIANA TODIRESEI

DE CE URÂM BĂRBAȚII

Hyperliteratura

Femei care latră la ulii.....	9
Educație sexuală cu corn și lapte.....	23
Cilindrul cu miros de brânză.....	37
Fără permis.....	51
Infidelii	67
Toate cadourile din lume.....	83
Fără „dragă”	97
Prea bătrân pentru mine.....	111
138.385 de frici.....	125
Uterul meu, decizia mea.....	139
Munca unei femei costă 50 de bani.....	153
Crima n-ar trebui să aibă chip de femeie.....	165
Epilog.....	179

LBRIS

We know
books

Femei care latră la ulii

„Așa îmi imaginez că se simte să fi urmărită de o haită de lupi. Să fii vânată. Blocurile se transformă în copaci, la fel și stâlpii. Cementul se topește sub tălpile tale, parcă vrea să te înghită. Alergi... știind că n-ai nicio scăpare. Că te vor prinde. N-ai nicio putere. Le simți privirile care-ți penetrează hainele și-ți sfredelesc pielea. Se simte de parcă zeci de cuțite te înjunghie. De parcă bice îți fac șanțuri în spate. Și pe fese. Și coapse. Și pe sâni. Bolborosesc libidinoșenii, iar bale li se adună în spume pe la colțurile gurii. Dacă aș avea de ales între a fi urmărită de un animal sălbatic ori de un bărbat, aș alege, fără doar și poate, animalul sălbatic, fiindcă știu că acela doar m-ar ucide”, spun în timp ce-mi încrucieșez picioarele.

Îmi frământ mâinile, mă îndrept și mă întind după ceașca de ceai de lavandă care stă de 20 de minute pe măsuta din sticlă. La jumătatea drumului mă răzgândesc, îmi retrag mâna și o las să-mi cadă iar în poală.

Urăsc ceaiurile. Mereu le-am urât și n-am înțeles vreodată bucuria de a le bea. Aș fi preferat oricând un *cappuccino*, dar Lavinia, terapeuta care arată atât de împuținată în fotoliul galben din fața mea, spune că agită pacienții, așa că preferă să aducă în cabinet 17 tipuri de ceai care te relaxează, pe care le-a așezat în ordine alfabetică pe comoda din fața geamului înalt: busuioc, caprifoi japonez, coada-șoricelului, frunze de portocal amar până la passiflora, roiniță, rooibos, salvie, tei, valeriană și chiar ceai verde decofeinizat. Lângă ele este un fierbător exagerat de înalt, iar pe o tavă de metal, cu fața în jos, sunt așezate patru cești cu citate motivaționale. Pe a mea este scris: „Nu te teme de eșec. Fii doar curios să înveți din el.” Oprah Winfrey. Chicotesc în sinea mea.

Tot cabinetul este o combinație de negru și galben. Mă simt ca într-un stup de albine. Dacă fotoliul Laviniei este galben, al meu e de un negru-abanos, prin măsura transparentă se vede un covor oval. Ghivecele în care trăiesc tot felul de plante pe care nu le pot recunoaște sunt negre, la fel și coșul de gunoi metalic de lângă comodă. Draperiile sunt un galben-pui, la fel și abajururile lustrei de deasupra noastră.

Singurul lucru care mă liniștește este mirosul. Un parfum dulceag, ușor fructat, cu note de zmeură și afine, care este emanat constant de aparatul din priza de lângă ușă. Miroase a femeie, iar asta mă face să mă simt în siguranță.

„Îți amintești prima experiență în care un bărbat te-a făcut să te simți așa?”, mă întreabă Lavinia pe un ton

deranjant de înalt, în timp ce mângâie toarta cării pe care scrie: „Curajul este prima dintre calitățile omului, pentru că garantează toate celelalte.” Aristotel.

„Nu pot uita nici să vreau.” Mă foiesc în fotoliu și nu scot niciun sunet pentru un minut întreg.

„Sara? Ești bine?”

„Hm... da, sunt ok. Pot să mă ridic?”

Lavinia ridică mâna stângă, semn că da, și ia o gură din lichidul auriu prin care văd plutind mici impurități. Mi se face greață. Mă fâțai de la ușă până la măsuță. Și înapoi la ușă.

Cu ce să încep? Au fost atât de multe dăți în care m-am simțit așa. Încă mă simt așa. Urăsc bărbații cu pasiune, iar asta a început să îmi afecteze viața. Evit să lucrez cu ei, să rămân într-un spațiu îngust cu unul, să las emoticoane drăguțe în conversații, fiindcă totul poate fi interpretat.

Mi-am dezvoltat, în timp, niște tehnici de apărare care doar îmi dau iluzia că sunt în siguranță. Sunt conștientă că nu m-ar ajuta prea mult. Dar am nevoie de acea iluzie. Altfel n-aș mai părăsi vreodată casa. Am nevoie să vorbesc constant la telefon. Altfel sunt prea ușor de abordat. Trebuie să port cheile la îndemână și, în caz de, să le transform în armă de scos ochii. Să evit, de fiecare dată, haitele de bărbați. De care n-am scăpat vreodată nefluierată.

„Cred că aveam 12 ani. Sau aproape 12. Era octombrie când s-a întâmplat asta, iar eu împlineam 12 în februarie. Deci aveam 11 ani. Eram un *fucking* copil.”, spun în timp ce-mi sprijin fundul de mânerul drept al fotoliului și-mi

încrucîșez mâinile sub sâniî mici, care sunt invizibili sub cardiganul lălai, din lână, pe care mi l-am cumpărat ieri. „Nici nu apucasem să mă îndrăgostesc de un băiat din viața reală. Avusesem mici *crush*-uri cu vedetuțe blonde de prin serialele Disney. Eram un copil. Un *fucking* COPIL...”

Îmi frec fața cu ambele mâini, mă așez iar în fotoliu și iau o gură de ceai. Mă strâmb. Este rece și ușor amărui.

„Mă întorceam de la școală. Era o zi călduroasă, senină. Aveam o pereche de blugi drepți, o cămașă sub care mama insistase să-mi pun un maiou care-mi rănea sfârcurile de fiecare dată. Nu aveam gram de machiaj pe față, iar părul îmi era liber, creț, proaspăt spălat. Pe umăr îmi purtam geanta din material textil, care, cu fiecare pas, mi se lovea de fund. De obicei eram însoțită de câteva colege, dar în acea zi, nu mai știu cum, s-a nimerit să mă întorc singură. La câteva blocuri distanță de unde locuiam, de pe o schelă, am auzit o voce groasă. Apoi o alta. Oamenii erau cocoțați. Abia-i zăream printre ramurile încă acoperite de frunze. L-am auzit pe unul dintre ei strigând *fataaaaa*. Unul dintre indivizi – nu mai știu cum arăta, dar clar avea peste 30 de ani – mi-a zis: Mamă, pisic, ai un cur atât de mișto încât aș sta numai cu fața în el. Iar celălalt a început să râdă isteric.”

„Ce ai simțit atunci?”

Lavinia așază pe măsuță cana goală, cu urme de ruj roz pe margine, apoi ridică agenda cu coperte nude, din piele, pe care o ținuse în brațe până acum. Notează ceva. Întind puțin gâtul spre ea, dar când își îndreaptă privirea, mă reazem de spătar și-mi încrucîșez picioarele sub mine.

„Că mă evapor...”

„În ce sens?”

„Mmm... Voiam să mă evapor, să dispar. Inima a început să-mi bată puternic. Iar drumul până acasă a devenit, brusc, interminabil. Și, în același timp, am simțit că fac ceva ce nu aveam voie. Nu știu dacă are sens. Ceva ce fac doar adulții.”

„Dar tu nu făceai nimic.”

„Acum știu asta, dar atunci mă simțeam... mărunță?”

„Familia ta te-a făcut vreodată să te simți astfel?”

„Nu. Nici măcar când am luat primul meu 4. Cuvintele lui mi s-au părut atât de intime, atât de... Ah... cum să-i zic? Nu erotice, mi se pare că are o notă pozitivă.”

„Sexuale. Ai fost sexualizată, Sara.”

„Poate de-aia n-am povestit nimănui. Mi-a spus acele cuvinte, mi-am plecat capul și am grăbit pasul. La jumătatea drumului spre casă deja alergam.”

Soarele apune, iar lumina aproape că mă orbește. Mă ridic iar din fotoliu și încep să mă plimb de la ușă până la măsuță și înapoi.

„Ești bine?”

„Da... Soarele...”, spun arătând spre fereastra din spatele ei. Lavinia notează altceva în agendă. Încerc să trag cu ochiul, dar o închide înainte să mă apropiu suficient de mult. „Atunci am fost strigată pentru prima dată, dar tot în acel an, cam la o lună după, s-a întâmplat ceva care m-a înfiorat. Era sâmbătă. Era o vreme mohorâtă, îmi făcusem temele și mă plictiseam destul de tare în casă. M-am dus la o vecină, Lili, și am

chemat-o la un șotron. Ea era cu vreo trei ani mai mică. Am desenat conturul cu un rest de cretă albastră pe care l-a adus, am ales niște pietre suficient de plate și am început să șopăim. În fața blocului erau multe bănci și nu o dată s-a întâmplat să vină străini. De obicei erau încărcăți cu zeci de papornițe din care răsăreau zarzavaturi. N-am fost alarmate de individul uscățiv, ridat, cu păr complet alb, care s-a așezat pe banca din apropiere. Era rândul meu. Tocmai aruncasem piatra, am început să sar de pe o cifră pe alta, iar vecina cu care mă jucam aștepta, pe o altă bancă, să-i vină rândul. Era și foarte drăguță. Fata asta. Avea un chip angelic și un păr lung, auriu. Și am ridicat privirea de la șotron... N-am înțeles ce se întâmplă. Părea că individul are o mână amputată. Părea că și-o masează. Pentru o secundă chiar mi-a fost milă de el. Apoi, parcă luminată de o forță supranaturală, am conștientizat.”

„Oh, Doamne...”, zice Lavinia, cu ochii măriți, în timp ce crăcănează copertele agendei și scrijelește iar ceva. Îmi strâng genunchii la piept și-mi înghit saliva cu zgomot.

„Era pentru prima dată când vedeam un penis. Mi s-a părut grotesc. Ceva uriaș, diform. Ceva ce nu arăta uman. N-am gândit nimic în acel moment. M-am dus și am prins-o de mână pe Lili, am fugit în scara blocului și ne-am închis acolo până a plecat. Nu cred că ea a înțeles. M-a bântuit mult timp acel episod.”, spun ghemuindu-mă și mai mult în fotoliu. „A fost ultima oară când am jucat șotron.”

„Și despre asta ai vorbit cu cineva?”

„Mnu.”

„Nu puteai să te deschizi față de ai tăi?”

„Nu este asta...”

„Atunci?”

„Am simțit, la fel ca prima dată, că parcă am făcut ceva ce doar oamenii mari au voie.” Obrajii încep să mi se încingă și simt furnicături în tălpi. Îmi întind picioarele și mă apropiu mai tare de Lavinia, care și-a îndreptat spatele. O simt, brusc, mult mai puternică, mai acaparatoare.

„Ok...”

„Mi se părea că tot ce fac duce acolo. Pentru mine, atunci, bărbații în vârstă erau doar tați sau bunici. Nu înțelegeam de ce fac asta.”

„Și de atunci ai început să urăști bărbații?”

„Nu, nu! Eram mică. Totuși, de pe atunci spuneam că nu vreau să fac sex niciodată”, zic zâmbind. „Mă așezam pe scările reci din ciment, iar când adulții care treceau pe lângă mine îmi ziceau că dacă fac asta nu o să am copii, eu le pufneam în nas și le ziceam că oricum nu vreau.”

„Și cum privești acum ideea de maternitate?”

„Cu ochii închiși”, pufnesc în râs, dar mă opresc când văd grimasa Laviniei.

„Poți să detaliezi?”

„Să știi că tot galbenul ăsta este obositor. Un verde închis ar fi mers mai bine”, zic.

„Este închiriat.”

Dau din cap.

„Am ajuns să urăsc bărbații mult mai târziu, dar acele două evenimente au creat un precedent. Eram